

פטירת אביו

אוצר החכמה

הסתלקות אבינו זצ"ל היתה באופן פלא כאיש קדוש, שום אחד לא הרגיש מידי, ובעש"ק בא מהמרחץ וכתב את צוואתו - בהיותו מוחזק לאיש בריא אולם בתכלית, ובליל ש"ק פתאום הי' הסתלקותו, לאחר שהראה לא"מ (שתחי') על מקום הנחת הצוואה באצבעו, כי כבר לא הי' ביכלתו לדבר.

אוצר החכמה

[מתוך מכתב שכתב לאחיו הר"ח ר' משה דוד ז"ל]

מעטים המה שזוכים להסתלק מן העולם במיתת נשיקה כזו, אופן פטירתו מן העולם בקדושה יתירה כזו הוא לאות ולמופת על ימי חייו שחי עלי אדמות, כזה חי את חיו הר"ר יוסף ווייסמאנדל ז"ל, כ"צדיק תמים בכל דרכיו וגדול בתורה וביראה" כמו שתיאר אותו רבינו.

ונפלא ביותר הוא תוכן הצוואה שצוה הר"ר יוסף ז"ל לבניו, כפי אשר העתיקה רבינו מזכרוננו בתוך מכתב שכתב בתחלת החורף שנת תש"ה [כשישב במחבוא בעיר פרעשבורג כמו שיסופר להלן], לאחיו הר"ר עמרם הי"ד [שישב אז במחבוא בעיר נייטרא], וזה לשונו:

מיינע טייערע ליבע קינדער: פאליטיזירט ניכט! געדענקט דאס אלע צייט וואס מען מיט פאליטיק פארברענגט, אומזאנסט איזט! אם ענדע געשעט דאס וואס השי"ת וויל. זו פקודה אחת.

פקודה שניה - להדבק בתורה.

פקודה שלישית - לעשות חשבון הנפש בכל יום.

ופקודה רביעית - לקבל שירות בקודש בזמן הזה בשעה שמבקשין את האדם...

עוד סיפר רבינו במכתב ההוא על גילוי נורא שהי' לו בנייטרא לפני פטירת אביו ז"ל בטירנוי, וזה לשונו:

ביום עש"ק פ' וירא שנת תש"א יום לפני הסתלקותו של אבינו הצדיק זי"ע, פגע בי אדם אחד אשר לא ראיתיו לא לפני ולא אחריו, בשוק נייטרא - וקפץ עלי בחטיפה, ואמר לי בלשון אשכנז "זאגען זיע מיר שנעל וויאזוי די מוטער פון אברהם אבינו

געהייסען האט". והי' בעיני כמשוגע", ולא רציתי להשיב. ואמר
 ושאל כשני ושלש פעמים, ולא השיבותי דבר, ואמר: זאגען זי,
 זאגען זי, זי ווערדען חרטה האבען! והלך. ובמוצאי שבת קדש
 הגיענו השמועה חטופה, ולקחתי בחפזון מארגז של אדוני אדמו"ר
 הגה"צ נ"י ספר משמרת שלום הל' שמחות, ובפתחי פתחתי דוקא
 בזאת הדף שכתוב בה "אמתלאי בת כרנבו אימא דאברהם אבינו
 סגולה בשעת הסכנה" - ובו בשעה שפגע בי האיש הנ"ל נפל
 אבינו ז"ל לחולי מסוכנת, אשר שבק לן חיים באותו הלילה.

רבינו הספיד תמרורים את אביו זצ"ל, וקרא עליו מקרא הזה:
 אז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי, שהתורה היתה
 חקוקה וכתובה עליו, והוא עצמו הי' ספר תורה^{טז}. והדברים באים
 לידי ביטוי בחרוזים שכתב על מצבתו.

וזה הנוסח שכתב רבינו על מצבת אביו:

פ"ט - צדיק תמים מו"ה יוסף זצ"ל, בן איש צדיק ר' יעקב ישראל
 ווייסמאנדל זצ"ל - שו"ב פה קה"י - שהי' עובד ה' במסירות
 נפש, ותורה ויראת שמים הי' תאות נפשו, וכל ימיו יגע ועמל ובכה
 והתחנן לה' למען זרעו שיעסקו בתורה, וכל מדה טובה נמצא בו,
 ובט"ו חשון תש"א היתה פטירתו בקדושה יתירה, לאות ולמופת
 על חיו, וזי"ע.

טו. פעם סיפר רבינו את העובדא לתלמידיו, ואמר שאיש ההוא הי' לבוש מאד
 מאדער"ן, במכנסיים קצרים וכ', וכששאלו שיאמר לו שם אמו של אברהם אבינו,
 השיבו רבינו בשאלה: האם כבר התפללת היום? והפציר בו האיש מאד: מה איכפת
 לך לומר לי? וענה רבינו שנית: מה איכפת לך לומר לי? ואח"כ אמר האיש שיתחרט.

ואחר השבעה כששב רבינו לנייטרא הבטיח שיתן עשרת אלפים קראנען למי שימצא
 או יודע מאיש ההוא, ואף אחד לא ידע ממנו כלום. (מפי הרה"ח ר' יעקב קייזער הי"ו).

טז. מפי הרה"ח ר' פרץ פרידמאן הי"ו.

וזה לשון רבינו מתוך מכתב הזמנה לרגל התחלת כתיבת ספר תורה: כה לחי נתעורר
 על ידי זה בדרך משל - לשים את גופנו ואברינו ליריעות, ואת מעשינו ודבורנו לדיו
 וקולמוס, ואת ימי חיינו ליד כותבת - ספר תורה חי וקים, מתוך הימים שאנחנו חיים,
 ככתוב אז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי.

ימי חיך היו לוחות לשמים
 חצובים ומעשיך כולם אותיות
 בקדושה עליהם כתובים ולמה לך
 אבינו חי אבן דומם למצבה.
 ספר תורה ננצח בשמים הכתב
 ובארץ היריעה פסול לא ימצא
 בזרעך אז שבענו שבועה, והקבר
 הזה עד ועדה המצבה.

תנצב"ה, וש"א בילא
 אוצר החכמה

ורבינו כתב במכתב לאחיו
 הרמ"ח ר' משה דוד ז"ל: הטמנתו
 בפה טירנוי היתה רק על תנאי
 ובהזדמנות ראשון אם אפשר יש
 להוליך את עצמותיו הקדושים
 לארץ ישראל ביודעי שכך היתה
 רצונו...

רבינו התאבל על אביו בכל

חומרי הדין, ומספרים שלא גילח שערותיו למשך שנה תמימה
 [כמ"ש הרמ"א יו"ד סי' ש"צ ס"ד שכן נוהגין במקומות אלו], והי'
 מתפלל לפני התיבה עם שערות ארוכות וקוצותיו תלתלים.

דרכו החדשה ברמזי האותיות

עוד כתב רבינו סיפור נוסף להעיד על גודל מדרגת אביו, וזה
 לשונו:

בשבת קודש בבוקר בשעה שעמרתי ממיטתי ועדיין לא
 ידעתי דבר מאבינו ז"ל [מפטירתו], וחשבתי לבריא, עלה ברעתי
 פתאום הפלוגתא של מספר אותיות התורה, וקבלתי עלי למנאן
 תיכף אחר השבת, ואחר השבעה לקחתי ספר מדרש תלפיות בידי
 ופתחתיו ונפל בפתיחתי בערך אותיות על פסקא אשר בה כתוב
 "כי בשעת פטירתו של אדם יזכיר מנין אותיות התורה, מאחר
 שאין בכחו להגיד את כל התורה כולה", ובאותו דף סמוך לו הי'

קשר כמו שנוהג מי שקורא בספר ועומד באמצע הפרק כופל דף, ובודאי אבינו הצדיק ז"ל קרא שם, וכשראיתי זאת נפל עלי פחד גדול, וחשבתי כי בוודאי קיים אבינו הצדיק מה שקרא בספר הזה, משום זה בא במחשבה עלי בקומי ממיטתי ביום שבת קודש בנייטרא, אחר הסתלקותו בטירנוי.

והתחלתי תיכף ומיד במספר אותיות התורה, ואתה ידעת כי יגעתי הרבה בדבר, השי"ת פתח לי ברחמי שער חדש, וחדשתי דברים לפענ"ד אמתיים בדרך אשר ידעת, דברים אשר לפענ"ד אלמלא דבקתי בתורה, היו כדאים להאמר מפי גדולים, ולהכיר אמיתת תורה מן השמים".

[כדי לבאר מהות רמזים אלו ודרכו המיוחדת העתקתי (בעמוד הבא) רמז נפלא אחד שאמר רבינו להכיר אמיתת תורה מן השמים - שבראשית ובסוף של כל ספר מחמשה חומשי תורה נרמזת תיבת תורה בדילוג מ"ט אותיות (שהוא שבעה פעמים שבעה, על פי הפסוק (תהלים יב ז) אמרות ה' אמרות טהורות וגו' מזוקק שבעתים), ובאמצע ספר ויקרא נרמז שם הוי"ה בדילוג מ"ט אותיות, בתחילת פרשת קדושים שרוב גופי תורה תלויים בה, והוא לרמז כי עיקר התורה הוא יראת שמים וקדושה כי תורה מן השמים היא.

בשני ספרים הראשונים - בראשית ושמות - באו הרמזים של "תורה" באופן ישר, ובשני ספרים האחרונים - במדבר ודברים - באו בהיפך אותיות "הרות". והוא ג"כ לרמז שעיקר התורה הוא יראת שמים, ולכן הרמז של תורה פונה עצמו לצד שם הוי"ה הרמז בספר ויקרא, והבן.

רמז הזה כבר נדפס בס' תורת חמ"ד, אמנם הרמז האמצעי - שם הוי"ה בפרשת קדושים - שמעתי לאחרונה מפי הרה"ג ר' עזריאל טויבער שליט"א, ולא נדפס עדיין, ולכן הדפסתי שנית הרמז הזה].

וזוהו לפלא מה שכתב שיש ברמזיו להכיר אמיתת תורה מן השמים, כי בימינו אלה יש מאות ואלפים בעלי תשובה שמקור חזרתם בתשובה הי' ע"י שהראו להם רמזים אלו, וראו בזה עין בעין באמיתת תורה מן השמים. (מפי הרב ר' עזריאל טויבער שליט"א).